

“Eén vallende boom maakt **meer lawaai** dan honderd groeiende”

Ondanks bosbranden (zoals hier in Australië) en houtkap nemen bossen per saldo nog steeds CO₂ op. (Foto: Rob Buiter)

Het is soms lastig opgewekt te blijven in het groene metier. Een bericht in *Nature*, deze zomer viel dan ook positief op: ondanks de wereldwijde ontbossing blijven bossen per saldo nog steeds een belangrijke spons voor de door ons uitgestoten CO₂ uit de verbranding van fossiele brandstoffen. Dat schrijft een groep wetenschappers, waaronder de Wageningse hoogleraar Europese bossen, Gert-Jan Nabuurs en zijn collega-onderzoeker Bas Lerink.

De onderzoekers zetten alle plussen en minnen, de opname en de uitstoot op een rijtje. Het slechte nieuws is de uitstoot: die bedroeg tussen 2010 en 2019 9,5 miljard ton koolstof per jaar. Maar dan het goede nieuws: in die periode werd bijna 40 % van die uitstoot weer opgenomen door

groeiende bomen. Zelfs als je daar de uitstoot door ontbossing en bosbranden vanaf trekt – ruim 2 miljard ton – blijft er een spons ter grootte van 1,4 miljard ton koolstof over, dik 15 % van de uitstoot!

Waar de berichten over ontbossing je dagelijks om de oren vliegen, liefst met het aantal voetbalvelden per dag of per uur erbij, wordt er onderaan de streep dus nog steeds koolstof in groeiende bomen vastgelegd! Zeker, het is bij langere na niet genoeg om de hele uitstoot te compenseren, maar toch. Uit de kranten zou je makkelijk kunnen concluderen dat de opnamecapaciteit van onze bossen allang teniet was gedaan, maar dat blijkt dus ‘mee te vallen’. Of om het in de woorden van Nabuurs te zeggen: één vallende boom maakt meer lawaai dan honderd groeiende.

Een ander opvallend feit uit de *Nature*-publicatie: vooral de gematigde bossen doen het relatief goed, wat met name te danken is aan de enorme inspanningen van ... China! Uit diezelfde kranten die ons om de oren slaan met de ontbossingsgetallen, zou je ook heel eenvoudig kunnen concluderen dat er van het totalitaire China weinig deugt. Maar daar zitten toch op zijn minst meer kanten aan, in ieder geval waar het de opnamecapaciteit van CO₂ betreft.

Nog een laatste opvallend feitje uit de publicatie: de oceanen nemen per saldo nog steeds twee keer zoveel koolstof op als alle bossen en ook veengebieden ter wereld samen. Tot zo ver dan de ‘relatieve-goed-nieuws-show’ over CO₂. Want als je alle getallen op je in laat werken, rest er natuurlijk nog steeds geen feestje. Maar tussen al het droevig stemmende nieuws, past toch op zijn minst af en toe een bescheiden nuance.

Het is op die delicate balans van waarschuwing en verwondering, van alarm en fascinatie, van idealisme en realisme, waar ook De Levende Natuur een evenwicht probeert te zoeken. En dat al 125 jaargangen lang. We hopen dat u ook in deze editie weer grond voor fascinatie vindt en blijven geïnteresseerd in uw reacties!

Rob Buiter
Hoofdredacteur